

РЕШЕНИЕ

№ 226

гр. София, 13.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Светомир Бабаков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5013** по описа за **2019** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ №569462/27.12.2018г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателно отделение, 100^{-ен} състав по н.а.х. дело №1878/2018г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът счита за неправилен извода на въззивния съд, че в случая е налице трудов договор, без по делото такъв да е бил представен. На следващо място, твърди, че СРС неправилно е възприел да е налице неизпълнение на задължителните предписания към момента на съставяне на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН), тъй като срокът за изпълнение на тези предписания е бил 08.12.2017г., а АУАН е издаден преди да е изтекъл този срок. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно решение и вместо него по същество на спора да бъде отменено НП № 23-002007/08.01.2018г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – СОФИЙСКА ОБЛАСТ (ДИТ- СО), представлявана от директора, оспорва жалбата. Чрез

процесуалния си представител юрк. В. поддържа, че обжалваното съдебно решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за отмяна.

Прокуратурата на Република България, представлявана от прокурор К. от Софийска Градска Прокуратура (СПП) дава мотивирано заключение, за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал. 2 от АПК, и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срок по чл. 211 от АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 23-002007/08.01.2018г., на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), на касатора [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева, за това, че дружеството, в качеството му на работодател, не е изпълнило в определения срок - до 08.12.2017г., даденото му предписание по т.3 от Протокол за извършена проверка от 31.10.2017г. и от 10.11.2017г., , като не е удостоверило изплащането на трудовото възнаграждение за извършената работа за месец юни 2017г. на лицето Й. Н. Й., на длъжност „шофьор на товарен автомобил-международни превози“, съгласно разпоредбата на чл. 270, ал. 3, във връзка с чл. 128, т.2 от Кодекса на труда, с което била нарушена разпоредбата на чл.415, ал.1 от КТ.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП № 23-002007/08.01.2018г.

За да достигне до този правен резултат решаващият състав на съда е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, при спазване на изискванията за тяхната форма и съдържание. Приел е за безспорно установено, че [фирма], в качеството му на работодател, не е изпълнил даденото му предписание в т.3 от Протокол за извършена проверка от 31.10.2017г. и от 10.11.2017 да удостовери изплащането на трудовото възнаграждение за извършената работа за месец юни 2017г. на лицето Й. Н. Й., на длъжност „шофьор на товарен автомобил- международни превози“, съгласно разпоредбата на чл. 270, ал. 3, във връзка с чл. 128, т.2 от Кодекса на труда, с което е извършил нарушение на чл.415, ал.1 КТ.

Тези изводи се споделят от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така както са установени от СРС, 100^{ен} състав.

На първо място, следва изрично да се отбележи, че административно-наказателната отговорност на касатора е ангажирана за това, че не е изпълнил даденото задължително предписание под № 3 от протокол за извършена проверка от 31.10.2017г. и 10.11.2017г. Именно това е нарушението, което му е вменено. Поради това всички възражения в касационната жалба относно изводите на съда за това имало ли е или не трудово правоотношение между санкционираното дружество като работодател и лицето Й. Н. Й., в качеството на работник, са извън предмета на правния спор. Даденото на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.3 КТ задължително предписание представлява индивидуален административен акт, законосъобразността на който може да бъде оспорена по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс – чл.405 КТ. Именно към това производство

биха имали отношение тези възражения, като преценката за законосъобразността на предписанието е извън обхвата на контрол в съдебното производство по оспорване на НП, издадено за неизпълнение на дадено задължително предписание. Въпреки това и само за пълнота следва да се отбележи, че пред въззивната инстанция е представена разпечатка от Регистъра на уведомления за трудови договори /л.71-72 по НАХД № 1878/2018г./, видно от която в НАП е регистриран трудов договор между тези лица, сключен на 26.02.2016г. и прекратен 12.10.2017г.

Другият спорен въпрос по делото е изтекъл ли е срокът за изпълнение на даденото предписание и оттам налице ли е било твърдяното нарушение към датата на съставяне на АУАН.

Разпоредбата на чл.404, ал.1, т.1 КТ гласи, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл.400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

В случая, даденото на касатора, в качеството му на работодател задължително предписание – да удостовери изплащането на трудовото възнаграждение за извършената работа за м. юни 2017г. на лицето Й. Н. Й. на длъжност „шофьор на товарен автомобил – международни превози“ съгласно разпоредбата на чл.270, ал.3 вр. чл.128, т.2 КТ, е обективизирано в т.3 от протокола за извършената на дружеството проверка за спазване на трудовото законодателство. Срокът за изпълнение на предписанието е 08.12.2017г., а съгласно отбелязаното в протокола, на основание чл.402, ал.1, т.2 КТ на касатора изрично е указано документите, удостоверяващи изпълнението на дадените предписания да бъдат представени при контролните органи на същата дата /08.12.2017г./ в 10.00 часа. Последното представлява елемент от разпоредителната част на индивидуалния административен акт – задължителното предписание, в съответствие с чл.59, ал.2, т.5 АПК, регламентиращ задължителните реквизити, които следва да съдържа актът, издаден в писмена форма - разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението.

Безспорно е установено, както от административнонаказващия орган, така и от въззивната инстанция в хода на съдебното производство, че задължителното предписание под т.3 от протокола за извършена проверка не е изпълнено по начина и в сроковете, указани в последния. С това си деяние санкционираното лице е осъществило вмененото му нарушение, за което правилно е наложена санкция по чл.415, ал.1 КТ чийто размер е определен в законоустановения минимум.

С оглед изложеното и поради липсата на сочените от жалбоподателя

касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град, III^{-ти} касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №569462/27.12.2018г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 100^{-ен} състав по н.а.х. дело №1878/2018г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.